

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marcely Vítkové a soudkyň Mgr. Zory Komancové a Mgr. Dany Daňkové ve věci

žalobce: **XXXXX**, IČO XXXXX,
sídlem XXXXX,
zastoupený advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou,
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Z.S.**, narozený dne XXXXX, podnikatel, IČO XXXXX,
sídlem XXXXX,
zastoupený advokátem JUDr. Rostislavem Puklem,
sídlem Karlova 252, 698 01 Veselí nad Moravou,

o zaplacení 219 160 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 18. 5. 2023, č. j. 44 C 50/2022-363,

takto:

- I. Odvolací řízení o odvolání žalovaného proti II. výroku rozsudku soudu prvního stupně se zastavuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v I. výroku potvrzuje.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve II. výroku mění tak, že žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 129 936,76 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Rostislava Pukla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 25 265,72 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Rostislava Pukla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Mrázová.

Odůvodnění:

1. V řízení zahájeném dne 30. 8. 2022 domáhal se žalobce po žalovaném zaplacení částky 207 354 Kč s 11,75% úroky z prodlení od 16. 5. 2022 do zaplacení, smluvní pokuty ve výši 11 806 Kč a nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč, a to z titulu neuhrazené zápůjčky poskytnuté ve sjednané výši 110 000 Kč žalobcem žalovanému dne 19. 9. 2019 pro podnikatelské účely na základě smlouvy o revolvingové podnikatelské zápůjčce č. 9200129797 ze dne 17. 7. 2019 (dále jen „smlouva“), uzavřené se žalovaným jako podnikatelem. Žalovaný se zavázal splatit zápůjčku spolu s úroky v 60 měsíčních splátkách po 5 130 Kč, splatných vždy k 22. dni každého kalendářního měsíce počínaje měsícem srpnem 2019. Žalovaný naposledy uhradil splátku dne 21. 1. 2022; celkem zaplatil 143 630 Kč (28 splátek po 5 130 Kč). K automatickému zesplatnění zápůjčky došlo ke dni 24. 4. 2022 v důsledku neuhrazení 31. splátky. Žalobce v souladu se smlouvou vypočetl novou jistinu zápůjčky ve výši 164 160 Kč (tato je tvořena nezaplacenými splátkami do konce splátkového kalendáře, tedy jistinou i sjednanými úroky) a vyúčtoval smluvní pokuty sjednané ve smlouvě, a to za prodlení žalovaného se splátkami č. 31 a 32 ve výši 2 154 Kč a 41 040 Kč a smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z nové jistiny za každý den prodlení žalovaného (pouze do dne vyhotovení žaloby) ve výši 11 806 Kč, aby souhrn uplatněných smluvních pokut nepřekročil součin čísla 0,5 a celkové výše peněžitě zápůjčky dle § 122 odst. 5 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru. K tomu žalobce uvedl, že byť žalovaný ve smluvním vztahu vystupoval jako podnikatel, postupoval podle uvedeného ustanovení, neboť dovodil, že formulace „dlužník, který je fyzickou osobou, avšak není spotřebitelem“ dopadá právě na situaci, kdy se jedná o fyzickou podnikající osobu.
2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyzdvihl, že o úvěr žádal jako spotřebitel, potřeboval jej pro svoji osobní potřebu, nikdy směrem k žalobci neuvedl, že prostředky požaduje pro podnikatelské účely, dokonce vůbec nesdělával žalobci, že je podnikatelem, žalobce si uvedené zjistil sám a sám takto koncipoval smlouvu. Při uzavírání smlouvy tak bylo zřejmé, že nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti a jednání žalobce bylo vedeno pouze snahou obejít ustanovení o ochraně spotřebitele. Dále žalovaný namítl neplatnost smlouvy, když žalobce nezkoumal jeho úvěruschopnost. Současně poukázal na to, že smluvní pokuty a poplatky jsou nepřiměřené a pro rozpor s dobrými mravy neplatné. Žalovaný sdělil, že zaplatil žalobci o 33 640 Kč více, než činila zapůjčená jistina, následně však upřesnil, že vzájemný návrh na zaplacení této částky podávat nehodlá, domnívá se, že by soud měl provést zúčtování veškerých vzájemných plnění.
3. Soud prvního stupně žalobu v celém rozsahu zamítl (I. výrok) a zavázal žalobce nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 132 176 Kč (II. výrok). Shrnul tvrzení žalobce i obranu žalovaného a uvedl skutková zjištění z provedených listinných důkazů, svědeckých výpovědí a účastnické výpovědi žalovaného. Vzal za prokázané, že účastníci dne 17. 7. 2019 uzavřeli smlouvu označenou jako smlouva o revolvingové podnikatelské zápůjčce č. 9200129797 (§ 2390 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o. z.“), na jejímž základě byla žalovanému vyplacena na účet u mBank částka 110 000 Kč. Žalovaný platil splátky ve výši 5 130 Kč do 21. 1. 2022, pak již nezaplatil ničeho; celkem uhradil 143 630 Kč. Soud konstatoval, že v řízení nebylo sporné, že žalovaný je a v době uzavření smlouvy byl podnikatelem na základě živnostenského oprávnění. S odkazem na § 419, § 420 odst. 1 a § 421 o. z. a judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu se velmi pečlivě zabýval otázkou, zda žalovaný smlouvu skutečně uzavíral jako podnikatel nebo spotřebitel a dospěl k závěru, že žalovaný smlouvu uzavřel jako spotřebitel. Uvedenou problematiku posuzoval z více hledisek, zabýval se tím, jakou vůli projevil žalovaný vůči žalobci (zde to byl žalobce, kdo bez žádosti žalovaného navrhl podnikatelský úvěr), přičemž z výpovědi svědka J.B., který uzavíral smlouvu za žalobce, vyplynulo, že v předmětné době ani nebylo možné, aby klient, který má podnikatelské oprávnění, „dostal“ smlouvu jako spotřebitel; , což měl soud dále potvrzeno i z jiných řízení s tímž žalobcem (viz provedené listinné důkazy – protokoly o jednání v jiných řízeních). Současně si skutečnost, zda jde o klienta – podnikatele žalobce sám ověřoval v ARESu (registru ekonomických subjektů). Za této situace soud uzavřel, že Shodu s prvopisem potvrzuje Marie Mrázová.

žalovaný do jednání se žalobcem vstoupil jako spotřebitel, žádným způsobem sám nedal najevo, že má zájem uzavřít smlouvu jako podnikatel ani neprojevil vůli zapůjčit si peníze pro své podnikání nebo v souvislosti s ním. Naopak bylo prokázáno, že žalovaný potřeboval peněžní prostředky pro soukromé účely. Byl to tedy sám žalobce, který pouze svým jednáním do smlouvy vložil podnikatelské údaje žalovaného (které si sám zjistil z veřejných zdrojů), a to za účelem vyloučení velmi přísných podmínek k poskytování spotřebitelských úvěrů podle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „ZSÚ-III“) a obcházení ochrany žalovaného jako spotřebitele obecně. Soud proto shledal jednání žalobce nepoctivým a nepřiznal mu právní ochranu podle § 6 odst. 2 o. z. Žalovaný, ač disponuje živnostenským oprávněním, uzavíral smlouvu jako spotřebitel a přísluší mu tedy ochrana spotřebitele. Poté se soud s odkazem na § 86 a § 87 ZSÚ-III zabýval otázkou, zda žalobce před uzavřením smlouvy dostal své povinnosti řádně zkoumat úvěruschopnost žalovaného a zhodnotil činnost žalobce ve vztahu k ověření úvěruschopnosti jako nedostatečnou a zcela formální. Žalobce se hodnocením schopnosti žalovaného úvěr splácet nezabýval, neboť vycházel z chybného právního posouzení druhu smlouvy. Byť měl k dispozici výpisy z účtu, příjmy a výdaje žalovaného se nezabýval, stejně jako se nezabýval výší jeho existujících závazků. Žalobce neprověřoval míru skutečného zadlužení žalovaného v žádné z dostupných evidencí (SOLUS, NRKI, BRKI atd.), jinak by zjistil, že i přes relativně vysoké měsíční příjmy není žalovaný schopen plnit své stávající enormní závazky (co do počtu i výše), což je ostatně důvod pro který si bere další úvěry a zápůjčky (aby ty předcházející splatil). Pro nesplnění povinnosti žalobce zkoumat úvěruschopnost žalovaného podle § 86 odst. 1 ZSÚ-III posoudil soud smlouvu podle § 87 odst. 1 ZSÚ-III ve spojení s § 588 o. z. jako absolutně neplatnou. Nárok žalobce neshledal důvodný ani z titulu bezdůvodného obohacení, neboť žalovaný obdržel částku 110 000 Kč a naproti tomu zaplatil 143 630 Kč. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl. K návrhu žalovaného, aby vypořádal vzniklý „přeplatek“ v částce 33 640 Kč, soud uvedl, že civilní řízení je ovládáno dispoziční zásadou a pokud žalovaný nepodal vzájemný návrh, nelze žalobci takové plnění uložit. Pokud žalovaný poukazoval na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. 23 Cdo 3008/2007, toto na projednávanou věc nedopadá, když druhá právní věta výslovně říká, že v soudním řízení o žalobě o vrácení plnění z neplatné nebo zrušené smlouvy lze přiznat pouze vrácení toho, oč peněžité plnění žalobce (nebo peněžitá náhrada za ně) přesahuje peněžité plnění (nebo peněžitou náhradu za ně) poskytnuté mu podle smlouvy žalovaným. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a přiznal je úspěšnému žalovanému.

4. Proti rozsudku podal odvolání žalobce a navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl změněn, žalobě vyhověno a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů. Namítl, že soud prvního stupně chybně vyhodnotil, že se jednalo o smlouvu spotřebitelskou, ačkoli z obsahu smlouvy jednoznačně plyne, že se jedná o smlouvu uzavřenou mezi dvěma podnikateli. Zdůraznil, že žalovaný byl označen identifikačním číslem, sídlem, jednalo se o zápůjčku investiční, pro podnikatelské účely (viz ve smlouvě uvedený účel zápůjčky), žalovaný byl povinen oznámit změnu obchodní firmy atd. Žalovaný v době poskytnutí provozoval živnostenskou činnost. Dále žalobce namítl, že soud nesprávně hodnotil faktické využití poskytnutých peněžních prostředků žalovaným. To, že žalovaný ve skutečnosti použil zápůjčku v rozporu se sjednaným účelem, nemůže mít vliv na posouzení jejího charakteru. Dále poukázal na rozsudek ze dne 20. 10. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1129/2008, ve kterém Nejvyšší soud uvedl, že jestliže podnikatel, jakožto účastník smlouvy, uvedl ve smlouvě své identifikační číslo osoby a daňové identifikační číslo, dal tím najevo, že se smlouva týká jeho podnikatelské činnosti. Také zdůraznil, že podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 705/2017, je spotřebitel vymezen jako osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, tedy která jedná za účelem osobní potřeby ve smyslu spotřeby, neboli nečiní tak opakovaně a za úplatu. Rozhodující pro posouzení, zdali strana ve smluvním vztahu je či není v postavení spotřebitele, je, zdali v tom smluvním vztahu vystupuje jako podnikatel a smluvní vztah se týká podnikatelské činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Marie Mrázová.

5. Proti II. výroku rozsudku podal odvolání žalovaný s tím, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 143 646,80 Kč. Namítl, že mu soud prvního stupně nepřiznal odměnu za písemné vyjádření z 3. 4. 2023, ačkoliv se jednalo o doplnění právní argumentace.
6. Ve vyjádření k odvolání žalobce žalovaný uvedl, že se s I. výrokem rozsudku ztotožňuje a navrhl jeho potvrzení. Velmi podrobně rozebral, že žalobce v odvolání pouze opakuje argumentaci přednesenou již před soudem prvního stupně, kterou soud ve svém rozhodnutí vyvrátil a dále akcentoval snahu žalobce o zkreslování právních názorů a judikатурních závěrů Nejvyššího soudu.
7. Při jednání odvolacího soudu (dříve, než bylo o odvolání rozhodnuto) vzal žalovaný své odvolání zpět. Odvolací soud proto v souladu s § 207 o. s. ř. řízení o odvolání žalovaného proti II. výroku rozsudku soudu prvního stupně zastavil (I. výrok).
8. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.) a že bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.), v souladu s § 212 a § 212a odst. 1 o. s. ř. přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení mu předcházející, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
9. Odvolací soud se ztotožňuje se skutkovými závěry soudu prvního stupně i s jeho právním hodnocením věci a pro stručnost odkazuje na podrobné odůvodnění jeho rozhodnutí.
10. Námitce žalobce, že soud prvního stupně chybně vyhodnotil, v jakém postavení žalovaný uzavíral smlouvu, nelze přisvědčit. Soud prvního stupně zcela správně zhodnotil, že za dané skutkové situace žalovaný smlouvu neuzavřel jako podnikatel. Je sice pravdou, že takto byla smlouva koncipována, avšak žalobce zcela opomíjí v řízení prokázanou skutečnost, že v předmětném období zásadně neuzavíral spotřebitelské smlouvy v případě, kdy klient byl podnikatelem. Za dané situace je tak naprosto správný závěr soudu prvního stupně, že smlouva (i přes její označení a údaje, jako IČO, místo podnikání atd.) byla se žalovaným uzavřena jako se spotřebitelem, když navíc ze strany žalovaného nikdy požadavek na uzavření podnikatelského úvěru nevzešel, toto učinil žalobce sám o své vůli. Žalobce dále namítl, že soud nesprávně zjišťoval, k jakému účelu skutečně žalovaný úvěr použil, když se jedná o okolnost, kterou nemá možnost jakkoliv ovlivnit. Zjištěné skutečnosti však prokazují, že to byl žalobce, komu byl účel úvěru lhostejný, neboť vůbec nezjišťoval, k jakému účelu žalovaný prostředky potřebuje a že se jedná o zápůjčku investiční doplnil do smlouvy opět bez jakékoliv konzultace se žalovaným. Nakonec sám svědek J.B. (osoba jednající a podepisující smlouvu za žalobce) uvedl, že ve většině případů se jednalo o prostředky na úhradu jiného dluhu, avšak zjišťovat na co peníze žalovaný potřebuje, nebyla jeho povinnost, bylo tam uvedeno, že se jedná o účelovou zápůjčku. Dále žalobce odkazoval v odvolání na judikaturu Nejvyššího soudu, avšak tato rozhodnutí nejsou s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu pro projednávanou věc přílehlavá. V rozsudku ze dne 20. 10. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1129/2008, Nejvyšší soud uzavřel, že jestliže podnikatel, jakožto účastník smlouvy, uvedl ve smlouvě své identifikační číslo osoby a daňové identifikační číslo, dal tím najevo, že se smlouva týká jeho podnikatelské činnosti. V nyní projednávané věci to však byl žalobce, kdo tyto skutečnosti do smlouvy doplnil, a to bez toho, že by žalovaný jakkoliv projevil vůli směřující k tomu, aby ve smluvním vztahu vystupoval jako podnikatel. V rozsudku ze dne 19. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 705/2017, Nejvyšší soud uvedl, že spotřebitel je vymezen jako osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, tedy která jedná za účelem osobní potřeby ve smyslu spotřeby, neboli nečiní tak opakovaně a za úplatu, kdy rozhodující pro posouzení, zdali strana ve smluvním vztahu je či není v postavení spotřebitele, je, zdali v tom smluvním vztahu vystupuje jako podnikatel a smluvní vztah se týká jeho podnikatelské činnosti. I zde lze uzavřít, že s ohledem na okolnosti případu je odkaz na tuto judikaturu nepřiléhavý, když v dané věci žalovaný nikdy neprojevil vůli uzavřít smlouvu jako podnikatel, toto mu bylo žalobcem v podstatě vnuceno. Soud prvního stupně vedl podrobné

Shodu s prvopisem potvrzuje Marie Mrázová.

dokazování ve vztahu k okolnostem uzavírání smlouvy, také k tomu, jaký byl obvyklý postup žalobce a po zhodnocení těchto zjištění přesvědčivě zdůvodnil, proč pohlížel na žalovaného jako na spotřebitele.

11. S ohledem na shora uvedené odvolací soud podle § 219 o. s. ř. potvrdil I. výrok rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správný.
12. Podle § 220 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud změnil II. výrok o rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, neboť soud prvního stupně sice správně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal ve sporu úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, avšak při výpočtu náhrady cestovného dospěl k výsledku, který neodpovídá jím uvedeným vstupním údajům.
13. Pokud se jedná o náklady řízení před soudem prvního stupně, zde i po zpětvzetí odvolání žalovaného proti II. výroku rozsudku byl nadále otevřen prostor pro přezkum tohoto výroku, když odvolání žalobce směřovalo proti celému rozhodnutí. Odvolací soud o náhradě nákladů řízení shodně jako soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšnému žalovanému přiznal právo na jejich náhradu, shodně se soudem prvního stupně posoudil účelnost jednotlivých úkonů právní služby a pro stručnost odkazuje na závěry soudu prvního stupně v 50. odstavci jeho odůvodnění (část za výpočtem). Dále odvolací soud pro stručnost odkazuje i na správný výpočet odměny za právní zastoupení (11x 9 180 Kč), náhrady hotových výdajů (11x300 Kč) a náhrady za promeškaný čas (celkem 12 půlhodin, tj. 1 200 Kč, kdy se jedná o 4 půlhodiny ke každému ze třech jednání soudu prvního stupně). Náhrada cestovného za cestu ke třem jednáním soudu prvního stupně však činí 3 x 635,25 Kč, tj. celkem 1 905,75 Kč. Cestováno bylo vždy osobním automobilem Škoda Rapid reg. zn. XXXXX na trase Veselí nad Moravou – Zlín a zpět (88 km jedna zpáteční cesta) při spotřebě 4,9 l benzínu 95 na 100 km, ceně 41,20 Kč/1 l PHM a sazbě základní náhrady 5,20 Kč/1 km, a to dle vyhl. č. 467/2022 Sb. u prvních dvou jednání a dle vyhl. č. 85/2023 Sb., u třetího jednání (přičemž cena benzínu i sazba základní náhrady je u obou vyhlášek ve stejné výši). Současně žalovanému náleží u všech zmiňovaných položek náhrada za DPH (21 %) ve výši 22 551,01 Kč (§ 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.). Celkové náklady žalovaného za řízení před soudem prvního stupně činí 129 936,76 Kč.
14. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce nebyl se svým odvoláním úspěšný, žalovanému proto vzniklo právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalovaného za odvolací řízení sestávají z:
 - odměny za dva úkony právní služby po 9 180 Kč (tarifní hodnota 219 160 Kč), a to za vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu, dle § 7 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. k) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“);
 - dvou náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu;
 - náhrady cestovného ve výši 1 120,76 Kč, a to za cestu osobním automobilem Škoda Rapid reg. zn. XXXXX na trase Veselí nad Moravou – Brno a zpět při celkové vzdálenosti 150 km, tedy 2x75 km (vzdálenost dle Google Maps ze sídla advokáta žalovaného na Krajský soud v Brně), při průměrné spotřebě 4,9 l benzínu 95 na 100 km, ceně 38,20 Kč/1 l PHM a sazbě základní náhrady 5,60 Kč/1 km podle vyhl. č. 398/2023 Sb.;
 - náhrady za ztrátu času na cestě ve výši 800 Kč (8 půlhodin po 100 Kč) podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 a. t.;
 - náhrady za DPH (21 %) ve výši 4 384,97 Kč (§ 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.).Celkové náklady žalovaného za odvolací řízení činí 25 265,72 Kč.
15. Pokud žalovaný požadoval odměnu za doplnění vyjádření k odvolání ze dne 22. 7. 2024 (byť ve výši 1/2), tento úkon neshledal odvolací soud účelným. Skutečnosti v něm uvedené bylo možno sdělit u jednání odvolacího soudu, stejně tak předložit předmětná rozhodnutí. Důvod žalovaného,

Shodu s prvopisem potvrzuje Marie Mrázová.

že nebylo možno uvedená rozhodnutí předložit v rámci vyjádření, neboť mu v té době nebyla známa, je pak s ohledem na výše uvedený závěr odvolacího soudu bez významu.

16. Všechny náklady uvedené ve 13. odstavci tohoto odůvodnění shledal odvolací soud účelnými pro uplatňování či bránění práva i v odvolacím řízení zcela úspěšným žalovaným a co do výše úměrnými k předmětu řízení. Podmínky pro aplikaci § 150 o. s. ř. soud neshledal. Nadto nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení by mělo být jen zcela výjimečným a ojedinělým opatřením (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, uveřejněný pod č. 24/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, prostřednictvím soudu prvního stupně; takové dovolání je však přípustné pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti rozsudku v části týkající se výroků o nákladech řízení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Brno 25. července 2024

Mgr. Marcela Vítková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Marie Mrázová.